

Tartu käteen Jumalan

Sain lokakuun 17.päivä kunniatehtävän toimia oman sisarusparveni ensimmäisen jälkikasvun kummitätinä. Uuden ihmeen laskettu aika meni melkoisesti metsään ja tätä "huutotoukaksi" kutsuttua kummipoikaani odoteltiin saapuvaksi pari viikkoa. Kastejuhlassa hän nukkui kuitenkin autuaan rauhallisena äitinsä eli siskoni käsivarsilla, edes kastevesi tai virrenveisuu ei pikkumiestä hetkauttanut. Valokuvissa hän tarttui kummitädin käteen ja siitä voisi sanoa, että yhteinen tiemme kohti elämää alkoi, käsi kädessä kummitädin ja Taivaan Isän kanssa.

Kastepuheessaan pappi osuvasti puhui käsistä: kuinka lapsen kädet ovat tyhjät ja tarraavat milloin äitiin, milloin isään, milloin isovanhempaan, ja taas sukulaisten ja läheisten kädet opastavat, ohjaavat, silittävät, halaavat ja pitävät turvassa. Pikku kummipoikani tarttuu meitä kädestä, kun häntä surettaa tai pelottaa, toisaalta meidän on joskus hamassa tulevaisuudessa osattava päästää itse myös irti ja luotettava siihen, että elämä kantaa.

Mieleeni nousi eräs lapsuuteni lempilaulu varhaisnuorten laulukirjasta:

"Tartu käteen Jumalan, tartu siihen mikä kestää.
Astu kalliolle, joka pettää ei voi.
Tartu käteen Jumalan, älä minkään anna estää.
Kuule kuinka sydämesi sykkii ja soi."

Kasteessa kummipoikani liitettiin Taivaan Isän lapseksi ja toivon, että voin omalta osaltani olla tukemassa ja kannustamassa häntä tarttumaan elämän myrskyissä ja tyvenissä Jumalan käteen. Kastejuhlassa sain myös laulaa kumipojalleni siitä, kuinka Taivaan Isä on omin käsin suunnitellut hänet mestaripiirroksiksi, ainutlaatuisiksi, tärkeiksi ja arvokkaaksi. Kunpa voisin kummitätinä kertoa rakkaalle huutotoukalle, että sinne samalle mestaripiirroksia piirtävälle Taivaan Isän kädelle mahtuvat kaikki.

Sanna Vähäkangas

nuorisotyönohjaaja

